



โสเภณีคืนเดียว

ชายผู้กร้าวแกร่งเช่นเขา
ต้องยอมหมอบราบคาบแก้วให้แก่
หญิงสาวผู้อ่อนหวานงดงามเช่นหล่อน

เกษาวดี



นั่นมันเลือดของหล่อน หลักฐานยืนยันความบริสุทธิ์ของหล่อนนี่นา!
หญิงสาวโกรธจัด กระชากผ้าปูที่นอนออกได้ก็เหวี่ยงมันทิ้งบนพื้น
ห้อง ตาวาวโรจน์ แก้มแดงปลั่ง โมโหคนต้นเรื่อง

แล้วก็ต้องหมั่นตัวขยับ เมื่อเสียงหัวเราะเบาๆ ดังมาจากทางเบื้องหลัง
หล่อนหันมาเผชิญหน้าแบรนดอนที่ยืนตรงช่องประตู เขากลับเข้า
มาเงียบๆ ไม่ให้ข่มให้เสีย

แบรนดอนเลื่อนสายตาจากใบหน้าโกรธเกรี้ยวของเซทเธอร์แลนด์มอง
ผ้าปูที่นอน ก่อนจะเลิกคิ้วสูงล่อเลียน จัดแจงปิดประตูแล้วเอนหลังพิง
เขายืมให้หล่อนล่อๆ ซึ่งเซทเธอร์แลนด์เห็นว่ายียวนกวนประสาท
หล่อนอุทานเหลืออด หันหลังให้ทันควัน ได้ยินเขาหัวเราะซ้ำ
ตุล...หัวเราะเยาะกันได้

เกลียดหน้ารัก! นี่ถ้าฆ่าได้ละก็ หล่อนคงแทบฆ่าเขาแล้ว เสียตาย
ว่าเขาแข็งแรงกว่ามาก

แต่คนอะไรทุเรศที่สุด ทำเค้านานนี้แล้วยังมายืนหัวเราะเยาะเย้ย
กันอีก

ชายหนุ่มเดินเข้ามาหยุดด้านหลัง สอดแขนรอบเอวดึงหล่อนมากอด
ซ้อนหน้าแน่น

“คิดอะไรว่าหน้าตาสวยๆ รูปร่างน่ากินขนาดเนี่ยจะรอดน้ำมือผู้ชาย
ไปได้นาน... หือม” เขามองจ้องแนบเรือนผม “รู้รีไปเล่าว่ารูปร่างแบบนี้ยั่วชวน
อารมณ์ผู้ชายอย่างร้าย ผู้ชายคนไหนเห็นแล้วก็อยากได้ อยากลิ้มลอง
เสน่ห์ของเธอด้วยกันทุกคน ฉันไม่เสียใจหรอกนะที่ตัวเองซึ่งตัดหน้าผู้ชาย
อื่นได้ความสาวของเธอมาครอง และก็รู้สึกผิดด้วยที่หาความสุขจากเรือน
ร่างของเธอ อย่าโกรธ...อย่าตำหนิฉันเลยที่มีน้เมากับความสวยงามน่ารักน่า
หลงใหลของเธอ จนอยากได้เธอไว้เป็นสมบัติส่วนตัว ฉันเชื่อว่าผู้ชายทุก
คนคงอยากได้เธอไว้ ที่ยากก็คือห้ามใจจากเธอต่างหากละ เห็นรึยังล่ะว่า
ความจริงฉันต่างหากเป็นเหมือนนักโทษตกบ่วงเสน่ห์ของเธอจนฉันไม่หลุด”



โฉมเกณีสืบค้น

เกษาวดี

ราคาปก 179 บาท

ราคาอีบุ๊ก 149 บาท

จัดทำในรูปแบบอีบุ๊กโดย สำนักพิมพ์ จอย บুকคลับ
50/12 (ตรงข้ามบ้านพักข้าราชการตำรวจ) ถ.สาละวิน-นครชัยศรี
ตำบลสาละวิน อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170
โทร.02-800-2568, 02-800-2611 (9.30-17.00 น. จ.ศ.)
แฟกซ์ 02-800-2569

หนังสือฉบับตีพิมพ์เป็นเล่มปกเดิม สั่งซื้อได้ที่สำนักพิมพ์

จอย
บุคคลับ

โสเภณีคนเดียว



เกษวดี

จอย
บุ๊คคลับ

23 มิถุนายน ค.ศ.1799

ไคร้ ก็ว่าเวลาผ่านไปเหมือนเมื่อก่อน แต่ที่จิ้งจอกใบในแบบท่ง
นี้เวลาลับผ่านไประยะหนึ่งก็ขาดเรื่องรัก จากศาสตร์ของจิ้งจอกยังไม่
มีใครได้เจอเหมือนไม่ไหวถึง ผู้ที่จับตัวหนามขนานแดงนี้ให้ใกล้ถึงรัก
ที่เล่นผ่านไปผ่านมา

กลางทุ่งอันเขียวท่งท่ามกลางอากาศร้อนระอุ ไร่มีนเล็กดัง
ดะดุ่ม และในอาณาบริเวณที่กินด้วยเสาไม้ลั่นสร้างง่าย ๆ บ้านหลังเล็ก
ที่แลเหมือนกระท่อมหลังคาด้วยหญ้าแห้งตั้งเห็นเด่น ประตูกระโทกเปิด
เข้า ไล่ดู มีโรงนาหรือโรงเก็บยังหลงเหลือที่เก่าโหมจวนจะพังมีฟางแห้ง ลัดจาก
ไปคือแปลงข้าวสาลีขึ้นบางคาบบนพื้นดินปนเลน

ภายในบ้าน...เรพเรอร์นั่งพักผ่อนด้วยมือที่จู่ ๆ ด้วยท่าทาง
อ่อนล้า และความที่มือที่ เลยทำให้อาการปวดมีลักษณะเหมือนลากเป็น
ชิ้น ๆ มากกว่า

สองปีแล้วสินะที่หล่อนอาศัยอยู่ที่นี้สองปีที่ผ่านมาปลุกคิดไม่ออกเลย
ว่า นับแต่ย่างเท้าเข้ามาอยู่บ้านหลังนี้ วันไหนบ้างที่พอจะจัดได้ว่ามีความสุข
จำได้แต่ว่าทุกวันมีแต่ความเหน็ดเหนื่อย ช่วงเวลาแห่งความสุขหลง
ลืมหล่อนไปแล้วกระมัง ทั้ง ๆ ที่ตั้งแต่เกิดจนย่างเข้ารุ่นสาว หล่อนมีชีวิต
ผาสุก ตลอดเวลาที่อยู่กับริชาร์ด ผู้เป็นบิดา ณ บ้านพักในกรุงลอนดอน
มีเรื่องผัด ๆ ความสมัยนิยมสวมใส่ มีอาหารพอเพียงแก่ความต้องการ

ลูกแล้ว ช่วงเวลาในอดีต ชีวิตมีความสุขสมบูรณ์กว่าสภาพที่เป็น
อยู่เดี๋ยวนี้มาก

แม้เมื่อบิดาไม่อยู่บ้าน ทั้งหล่อนได้คำกล่าวกับคนรับใช้ เรพเรอร์
ก็ไม่เคยหันหลังเท้าเดี๋ยวนี้

ชีวิตที่อ้างว่าโดดเดี่ยวเสมือนตัวคนเดียวในโลก ทำให้หญิงสาวเริ่มเข้าใจความปวดร้าวว่าแท้จริงของบิดา ยามเมื่อมารดาตายจาก ภายหลังให้กำเนิดบุตรสาวคนเดียว และความเจ็บปวดนี้ยิ่งเพิ่มทวีคูณเมื่อสตรีที่ตายจากคือผู้หญิงที่รักปานดวงใจ... หล่อนเป็นสาวใจริชชวยคม ช่อนหวานที่รื้อร่ำคดกลหลุมรักและแต่งงานด้วยพร้อมทั้งมอบหัวใจให้ทั้งหมด

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เมื่อหล่อนด่วนตายจาก เขาก็เศร้าโศกเสียใจ พ้นไปหาการพนัน ปล่ยชีวิตไปวันๆ จนเป็นเหตุให้ต้องพบความพ่ายแพ้ เสียทั้งเงิน บ้าน รวมทั้งเสียชีวิต ทั้งบุตรสาวกำพร้าให้อยู่ในความดูแลของญาติคนเดียวกับที่เหลื่ออยู่นั้นคือลุง ลุงที่ไม่ค่อยจะเอาเรื่องเอาราวกับใคร ไม่ชอบมีปากมีเสียง กับป้าสะไภ่ปากร้าย

เธอเธอรักมือปากเหงาจนทนไม่ไหว นึกถึงป้าสะไภ่ที่ชื่อแฟนนี่ ซึ่งคงกำลังงีบหลับในอีกห้องหนึ่ง ความจวนใจใหญ่เกินธรรมดาของนางคงทำให้พินจนบรรจด้วยฟางข้าวโพดแห้งต้องรับน้ำหนักจนแบบงอค แต่่น่าเวทนา

แฟนนี่ไม่ใช่ผู้หญิงที่อยู่ด้วยง่ายนัก นางไม่เคยพอใจกับอะไรเลยเป็นคนไม่มีเพื่อน และดูเหมือนไม่เคยซีใยใคร นางคิดว่าเมียชาวใจริชชที่พ่อของเธอเธอไปแต่งงานด้วยเป็นผู้หญิงชั้นต่ำ ทั้งนี้เพราะนางมีอคติส่วนตัวว่าขึ้นชื่อว่าพวกใจริชชแล้วจะต้องเลิข ครัจน ชอบค่อค้าบราชวงศ์จังกฤษ เป็นพวกชอบการค่อสู้ รักความรุนแรงอะไรทำนองนั้น

เมื่อเธอเธอร์เข้ามาอยู่ในบ้าน นางก็เอาแต่จ้องเฝ้าหวาดว่าหญิงสาวเป็นลูกครึ่ง จดติดั่งกล่าวทำให้เธอเธอร์ดั่งกลายเป็นเครื่องรองรับความโกรธเกลียดในเชื้อชาติซึ่งฝังลึกในใจแฟนนี่ นางไม่ยอมค่านึงถึงเหตุผล มักคอยหาเรื่องค่อเธอเธอร์เป็นประจำ อย่างเบาะๆ ก็คือนางมักกล่าวหาว่าแม่ลูกก็เหมือนลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น เมื่อแม่เป็นเมียจอมมดก็มีเสน่ห์ดึงดูดใจจนผู้ชายรักชนิดหัวปักหัวปำ ลูกก็คงมีนิสัยชอบยั่วผู้ชายเหมือนกัน

สาเหตุของการก่อนและเรื่องนี้ หาใช้ได้อื่นไม่... ทว่าเนื่องจาก
แฟนนี้ซึ่งนอกจากจะเป็นหญิงปากร้ายแล้ว นางยังเป็นหญิงขี้อิจฉาแถม
ความสวยงามอันใดมิได้ ขณะที่เบรนนามารดาของเธอก็เป็นสตรีสาว
สวยพาดหัวจับยาก ชนิดเดินไปไหนหนุ่ม ๆ จะต้องเหลียวหลังมอง หล่อน
เป็นจุดสนใจของผู้ชายในทุกสถานที่ที่ปรากฏตัว

เธอก็เช่นฉัน...หญิงสาว ได้รับมรดกความสวยงามสะกดตา
จากมารดา แต่ที่น่าเศร้าก็คือเป็นผู้รับสืบทอดความเกลียดชังจากป้าสะไ้
ต่อจากแม่มาอีกด้วย

ครั้งที่บิดาเสียการพนันจนสิ้นเนื้อประดาตัว บ่อนเจ้าหนี้พนันก็
จัดการรวมเอาสิ่งของทั้งหมดจะเปลี่ยนเป็นเงินได้ของริชาร์ด ชิมมอนส์มา
เคลียร์ชำระหนี้สิน จนทรัพย์สินทั้งหมดจะละลายไปสิ้น เหลือเพียงเสื้อผ้าข้าว
ของเครื่องใช้กระจุกกระจิก นางแฟนเฝ้าอยู่ข้างๆ ก็รีบเดินทางเข้าลอนดอน
อ้างความเป็นญาติฝ่ายสามี อ้างสิทธิ์ในหลานสะไ้ และสมบัติอันน้อยนิด
ของเธอก็ ก่อนที่ใครจะทันได้แย่งสิทธิ์ นางบ่นจู้จี้กับริชาร์ดไม่แบ่ง
ทรัพย์สินให้พี่ชายหรือนางแม่แต่คนเดียว แต่พอเลิกบ่นแล้ว แฟนนี้ก็ยินดี
พอจะรับขายทรัพย์สินทั้งหมด ยกเว้นชุดกระโปรงสีชมพู ซึ่งเธอก็ไม่มี
โอกาสได้ใส่ไปเปลี่ยนเป็นเงิน

จากนั้นก็เก็บเงินทั้งหมด เข้าพักเข้าห้องด้วยความมึนงง
นึกถึงตอนนี้ เธอก็ก็เหี่ยวเฉาคล้ายความเมื่อยหลัง พลาง
ทอดถอนใจ

"เธอเธอร์ ชิมมอนส์"

เสียงตะโกนโหวกเหวก ดังมาจากอีกห้องพร้อมๆ เคียงลั่นเป็น
สัญญาณบอกให้ทราบว่ป้าสะไ้คงลุกแล้ว

"โธ่สั่นหลังยาว! ทำงานเสีย กลางวันอยู่ได้ คิดว่าเธอแค่ นั่งเฉยๆ
แล้วงานมันจะเสร็จได้ไง? ฉันรับรองว่าใครๆ คงนึกอย่างเดียวกันว่าใช่
ที่พ่อแกล้งเข้าเรียนโรงเรียนสตรีนะ คงไม่ได้เรื่องได้ราว โรงเรียนนั้นนางไม่

ได้สอนอะไรที่มีประโยชน์มากกว่าอ่านจอก และฝันหวานไร้สาระเต็มสมอง
ของแก"

สดริร่างจวนพลีจะ เดินดุ่มด๊ะดุ่มดุยข้ามห้องที่พื้นมีฝุ่นหนาเบรจะ
เข้ามาในห้องที่เรทเธอร์นั่งอยู่

หญิงสาวบอกตัวเองในใจ พอดีจะได้ว่าจะต้องเจอกับอะไร

"เป็นไงละ แม่ตัวดี สุดท้ายก็ต้องมาเกาะลุงกิน พ่อแกมันโง่ เล่น
การพนันจนหมดตัว ไม่สนใจลูกหลานออกจากตัวเอง เวะ... นี่เพราะไป
แต่งงานกับเมียโจริชแท้ๆ"

ประโยคสุดท้ายพูดออกมาเหมือนสะบัดราวกับไม่มีอะไรในโลกนี้
อีกแล้วจะแยกว่านั้น

"ดูสิริ ให้อีกก็อดสาหัสเดี๋ยวนแล้วเดี๋ยวนอีกว่าอย่าแต่งงานกับพลจอน
แต่เขาไม่ยอมฟัง รึนะแต่งงานกับเบรนาให้ได้"

เรทเธอร์เงยหน้าที่มีสายตาจ้อง พระโหมมองป้าสะใจร่างใหญ่
พลจอนได้ยื่นถ้วยคำชนิดนี้ขึ้นเขินหู แหมจะรู้จอนป้าจะเขยด้วยซ้ำ กระนั้น
มันก็ไม่อาจทำให้ลดความรักความบูชาที่มีต่อพ่อบังเกิดเกล้าได้

"พ่อของหนูเป็นพ่อที่ดีละ" หญิงสาวกล่าวสั้นๆ

"นั่นมันแค่ความเห็นของพลจอนละ แม่จูน" นางเย้ยหยัน "เขาฟัง
อะไรไว้ให้แกบ้างละ? แกมันมีแต่ตัว เดี๋ยวนหน้าเดี๋ยวนหลังจะสับแปดแล้ว ไม่มี
สมบัติติดตัวแบบนี้ ผู้ชายที่ไหนจะอยากแต่งงานด้วย อยากจะนอนด้วย
ฟรีๆ ละไม่แน ฉันเนี่ยละ ลำบากลำบากไหน ต้องคอยระวังแะ กลัวแก
ทำมาหนักให้ต้องหมั่นเฝ้าซ้ายขวาบ้านแล้ว ดีไม่ดีต้องโดนหาพ่อไม่ได้
ฉันคงไม่รู้จะเอาหน้าไปฝากไว้ที่ไหน พวกชาวบ้านละแวกนี้คอยเงี่ยฟังอยู่
ด้วย พวกเขารู้กันทั่วว่าแม่ของแกมันรำนแก่ไหน"

เรทเธอร์จะเสียน้อยกับคำด่าล่ำเลิกถึงมารดา ทว่าป้าไม่รู้สึกลำ
มันรุนแรง นางยังบริภาษต่อ มองเรทเธอร์คาบวาง ยกมือชี้หน้า

"ไม่รู้ฝีมือให้ผิคนไหนสิน่า แกถึงเหมือนแม่มึงกับโขลกกันออกมา
รี...ก็แม่แกเป็นแม่ผดนี้แหละ ถึงได้มีลูกหน้าตาเป็นอิมพ์เดียวกัน คอยดูไป

เอะ... แม้เคยทำลายพ่อแกลบเสียผู้เสียคนมาแล้ว แกลบก็คงไม่ต่างกัน คงทำให้ผู้ชั่วร้ายชดช้อยคนไหนก็ตามพบความหายนะถ้าเขาเกิดมาชอบแกลบเข้า นิยามเพราะพระเป็นเจ้าท่านเมตตาแกลบหรือ สิ่งส่งให้แกลบอยู่กับฉัน พระองค์ทรงพรหมว่าฉันเท่านั้นจะช่วยป้องกันแกลบไว้จากความอันตราย ขยายหน้าได้ ฉันจึงได้ขายเสื้อผ้าสวยๆ พวกนั้นของแกลบไปไกลละ แกลบหัวสูงชอบทึ่งเพ้อ ไม่มองตัวเอง ใส่เสื้อผ้าเก่าๆ ของฉันอย่างนิยามะคิแล้ว"

เรทเธอร์แทบหิวเพราะจอกมาดังๆ ถ้าไม่กำลังปลงสังเวยตัวเอง จะไม่ให้ปลงสังเวยได้อย่างไร ในเมื่อเสื้อเก่าจนที่ป่าสะไ้ก้ฉีะ มาให้ หลวมโพลกยิ่งกว่าเขากระสอบมาถุง จนน่ากลัวจะหลุดลงไปกองที่คาถุ่ม แต่นี้ก็คือเสื้อผ้าที่หล่อนได้รับอนุญาตให้ใส่ได้ ไม่มีการคำนึงถึงสมัยนิยม แบบหรือแม้แต่จะยอมให้เย็บร่นให้ตัวเสื้อเล็กลงพอเหมาะกับร่างกาย

หล่อนต้องสวมเสื้อผ้าที่มีขนาดใหญ่มากกว่าตัวเองถึงสองเท่า การแก้ไขดัดแปลงอย่างเดียวกับที่ป่ายอมให้ทำได้คือ เย็บสายชายร่นให้สั้นเข้าเพื่อกันเมือให้สะอึก หัวกะม่า

ป่าสะไ้ก้คงสังเกต ทำทางพะวงกับเสื้อผ้าที่ยัดเยียดให้สวมของเรทเธอร์ นางจึงทำเสียงขึ้นจุกเอะ หยัน

"แบบนี่แล้วยังไม่สำนึกบุญคุณ นี่ถ้าลุงของแกลบกับฉันไม่เจาะรูรับแกลบอุปการะก็ไม่รู้ว่าป่านี้นะจะเป็นยังไง ถ้าพ่อของแกลบมีความคิดบ้างก็น่าจะจัดการให้เป็นฝั่งเป็นฝาไปเสียนานแล้ว ให้สินส่วนตัวแกลบไว้บ้าง แต่ในเขยลาญหมดเก็บแกลบเอาไว้ คิดว่าแกลบยังเล็ก ยังไม่ถึงวัยจะแต่งงานแล้วเป็นไง คอฉันนี้ก็สาวยะแล้ว แกลบแค่ตัว โครทหน้าไหนมันจะหาสน อยู่เป็นสาวหีนพิภพแกลบคายอะคิแล้ว"

หน้าใจแล้วสำหรับวันนี้ แพนนี่ได้เดินย้ายกลับเข้าห้องของบ้านซึ่งมีอยู่ห้องเดียวนอกเหนือจากที่เรทเธอร์เฝ้าอยู่ ทว่าก่อนไปก็ยังไม่วายพันกลีบผาคาดคันเร่งเรทเธอร์ให้รีบทำงานให้เสร็จไว้นั้นก็ลืมรสไม้เรียวตามเคย

พอถูกขู่ เรทเธอร์ก็เร่งมือ แต่นึกถึงทรมานรู้สึกความเจ็บแปลบเวลาไม้กระแทกเนื้อ แล้วรอยบวมแดงบนที่ระปรากฎลายพร้อยตามเนื้อตัวไป

หลายวันกว่าจะหาย จากนั้นอาจมีรายการลงแสบล้มท้าย ป้าสะใ้ลูกจะพอ
จกพอใจเป็นพิเศษกับการได้เขียนดีหล่อน

ดังนั้นแม้แ่จะล่อนใจด้วยความเหน็ดเหนื่อย เธอเธอก็ยังไม่
กล้า เกรงว่าเดี่ยวจะได้ยื่นไปถึงหูป้าสะใ้

แต่ความจริงนั้นหล่อนเปลี่ยแทบสิ้นแรง ต้องดิ้นแ่รุ่งสางก่อน
พระอาทิตย์พ้ ฃอบฟ้าเพื่อเตรียมปรุงอาหารไว้รับรองน้องชายของป้า
สะใ้ที่นางใจจดจ่อรอ มาถึงคณนี้เธอเธอร้พ้ใจตัวเองจริงๆ ว่าเธอ
สู้ไปได้อีกนานเท่าไร

น้องชายของป้าแฟนนี่เขียนจดหมายมาถึงมือ ป้าเมื่อหลายวัน
ก่อน แจ้งว่าเย็นนี้จะมาเยี่ยมพอได้รับจดหมายป้าก็บัญชาการให้เธอเธอร้
ลงมือเตรียมการต้อนรับ นางลงทุนเล็งขนาดจักด้วยบนจานรองใบโพธิ์ซึ่ง
นับว่าเป็นงานหนักที่สุด และมากที่สดุเท่าที่นางเคยทำ แสดงว่านางจะด้อง
รักน้องชายคณนี้มาถึงยอมลด ตัวและงานบ้านทั้งที่ปกติมักจะชื้อไม้สิ่งเป็น
นิจสิน

สำหรับน้องชายคณนี้ปรคคณนี้เธอเธอร้เคยได้ฟังเรื่องราวมาบ้าง
และเคว่าน้องชายป้าสะใ้คณนี้คณนี้เป็นมนุษย์คนเดียวในโลกที่ป้าสะใ้ใส่
ใจรักใคร่

ลุงจจท่นยืนยันคาราคาเคาของหญิงสาวด้วยการบอกว้าาของ
หล่อนสามารถทำทุกอย่างให้กับน้องชายสุดสวาทคณนี้ ซึ่งก็คงเป็นเพราะ
ทั้งคู่มีกันแ่สองคนพ้ีน้อง และน้องชายอายุห่างจากป้าถึงสิบปีเต็ม นางจึง
เลี่ยนเขามาตั้งแต่เด็ก นอกจากนั้นนานๆ เขาสึงแ่มาเยี่ยมสักครั้ง

กว่าทุกอย่างจะเสร็จเรียบร้อย พระอาทิตย์ก็เกือบตกคณ ป้าเดิน
มาตรวจคราคความเรียบร้อย เมื่อทุกอย่างได้ตั้งใจแล้วนางก็สั่งเธอเธอร้ให้
นำเขียงเหียนมาเพิ่มเพื่อจูด ภายหลัง

"ตั้งห้าปีแล้วพ้ีฉันไม่พบวิลลี ฉันด้องการให้ทุกอย่างดีเยี่ยมสำหรับ
เขา เขาเคยพบแ่ของดี ๆ ในลอนดอน มาที่นี่ฉันด้องยากให้เขาย่างงั้น เขา

ไม่เหมือนลุงหรือพ่อของแกหรอก เขารวย... มีเงินเยอะแยะเพราะเขาฉลาด"

นางใช้นิ้วเคาะขมับอย่างจะย่ำ

"แกไม่มีวันเห็นเขาเข้าบ้าน เล่นไพ่เสียเงินเสียทองโดยเปล่าประโยชน์หรือแม้แต่ว่าจะเหยยปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างลุงของแก เขาเป็นคนเก่งสร้างตัวเอง ร้านเสื้อผ้าของเขาในลอนดอนเป็นร้านเสื้อผ้าที่ดีที่สุดเลยทีเดียว แลผมเขายังมีลูกจ้างช่วยเย็บอีกคน"

ที่สุด งานก็เสร็จ นางสั่งให้เรทเธอร์ไปอาบน้ำ ผัดเปลี่ยนเสื้อผ้าได้ ซึ่งเรทเธอร์ก็คิดใจทันทีที่ได้ยิน

"โอ...เรทเธอร์ สวมชุดสีชมพูที่พ่อของแกซื้อให้แล้วกัน วันนี้ห้องฉันมาทั้งที ต้องฉลองหน่อย สวมชุดกะสอบ รุ่งเรืองแบบนั้นซักความสำราญหมด"

เรทเธอร์รีบหมุนตัวกลับ ดาเบิ้ลใจอย่างเหลือเชื่อ

สองปีที่ผ่านมาชุดสีชมพูตัวสวยถูกเก็บลงหีบ แล้วรู้ๆ หล่อนก็จะมิอาจใส่ได้ใส่

แม้จะเป็นการสวมใส่เพื่อใจและต้องรับน้องชายคนเดียวของป้า เรทเธอร์ก็ตั้งใจเหลือจะกล่าว เพราะเหมือนนางจะกลับกลายปีเดียวที่หล่อนไม่เคยได้สวมเสื้อผ้าสวยๆ

ตอนนี้หล่อนจึงยิ้มแฉ่งแทบปริ

"ดีใจละสิ คอยแต่ฝันหวานว่าตัวเองจะสวยแค่ไหนถ้าได้สวมชุดนั้น" นางเดินเข้ามาใกล้ขึ้นได้จูบแก้มเรทเธอร์ "ปีศาจเริ่มจะแสดงผลฤทธิ์อีกแล้ว ฉันจะหน่ายเหลือเกินถ้าคอยระวังแกเนี่ย" นางลอบใจหนักหน่วงราวกับเหนียวล้ากับภาชนะเสียเต็มปะดา "โอ้อ...ถ้าแกจกใจเงินไปได้ฉันคงสบายใจอีกเยอะ แต่ฉันสงสัยว่าผู้ขายที่แกล้งงานด้วยเหลือเกิน เขาคงต้องคอยระวังแะจะสวมเขาให้ ด้วยการให้แกมีห้องเข้าไว้ทุกปี แต่ใครมันจะมาแะงกับคนมีแต่ตัวอย่างแก คอยกำราบความเป็นแม่มดในหัวแะจะบ้างละ"

นางว่าชนิดสาดเสียเทเสีย

เฮเธอร์ก็โหล่ ยิ้มได้เพราะกำลังสบายใจ ร่ำๆ จะอาจจะใช้
เวทมนต์แม่มดสร้างความพาดพิงทำให้ป่าสะได้ เขาวนิให้กลัวลาน ปักใจ
เชื่อนินทเลยว่าหล่อนเป็นแม่มดจริง ๆ

ปัญหาอยู่ที่ว่าหล่อนไม่ใช่แม่มดตามที่ลูกกล่าวหา คาลาจากม
อะไรก็ไม่รู้จัก

อีกอย่างหนึ่ง แม้ความคิดจะเย้ายวนเพียงใด เฮเธอร์ก็คิดจะหนัก
ว่าตัวเองไม่ใช่คู่ต่อสู้อย่างป่า จะทำให้ป่าสะได้คลายได้ หล่อนนางต้องกล้า
กว่านี้ เพราะปีนเขาลาดพลั้ง มีหวังว่าจะต้องรับน้ำพินัยจากนางจนได้
ง่าย ๆ...เฮเธอร์เลยไม่กล้าเสี่ยง

"อ้อ... แล้วก็รวบรวมผมพันเป็นเกลียววนรอบศีรษะละ ทรงนั้นนะ
สวยสิ"

ป้าแฟนนี่ยิ้มเจ้าเล่ห์ นางรู้ดีว่าหลานสาวสามคนนี้ไม่ชอบให้ใคร
มาบอกว่าการแต่งผมอย่างไร

ซึ่งก็ได้ผล เธอยิ้มเลือนไปจากใบหน้าเฮเธอร์ หล่อนหมุนตัว
กลับ จึงมาจับมือจับรอบรับ

หญิงสาวทราบดีว่า การขัดขืนจากหล่อนแม้เพียงเรื่องเล็กน้อย
ก็จะเป็นเหตุให้ป่าสะได้หาเรื่องดุด่าซึ่งนางชอบมาก บางครั้งก็เลยเถิดไป
ไกลถึงขั้นลงไม้ลงมือ

เฮเธอร์เดินเข้ามาห้องเข้าไปหลังซอกเล็ก ๆ ซึ่งเป็นบริเวณที่ใช่
เป็นที่นอนที่แยกกันแยกจากส่วนอื่นของห้อง ได้ยินเสียงป้าเดินออกจากบ้าน
แล้วนั้นแหละ หญิงสาวจึงกล้าทำเป็นปากกับตนเอง

หล่อนมีหัวใจของตัวเองมากกว่าไม้ให้ป่าสะได้ ตลอดเวลาหล่อนยอม
รับว่าขี้ขลาด และคงจะขี้ขลาดต่อไปอีกนาน

ซอกเล็ก ๆ ที่ใช้ซุกหัวนอนมีแค่เครื่องใช้ที่จำเป็น สภาพนั้น
ซอมซ่อ แต่เป็นมุมสงบหลบหนีภัยจากป้า หรือจอมมารักมาตัวได้สบาย ๆ

หญิงสาวถอนใจ จุดเทียนไขเล่มสั้นๆ บนโต๊ะที่เก่าจนพังข้าง ๆ ที่นอนซึ่งเป็นเชือกเหล็กแคบๆ

"ถ้าเราเข้มแข็งและกล้าหาญกว่านี้ก็จะดีหรอก" หล่อนรำพึง "จะได้จัดการได้กลับให้ป้ารู้ตัวเสียบ้าง สักครั้งเดียวก็ยังดี" หญิงสาวขยับกลั้วมเนื้อด้านแขน ยิ้มน้อยๆ มุมปากจางๆ นึกว่า "แต่สงสัยเรายังคงต้องเป็นกรรมชนผู้ทรงพลังระกอน ถึงจะมีแรงกล้ากับป้าได้"

หล่อนนำน้ำจุ่มกับกาละมังโม่ใหญ่สำหรับจามน้ำมาเตรียมไว้ในห้องล้างหน้า ตอนนี้อันตรายยิ่งนัก เนื้อตัวคลายเมื่อยในอาการกระตือรือร้นที่จะได้ชำระล้างร่างกาย

ระหว่างถอด หรือจะพูดให้ถูกก็แทบจะทิ้งชุดผ้าชีร้อจกจากตัว เธอเธอก็ทำหน้ามึนกับสภาพของเสื้อเก่าจนเนื้อผ้าเปื่อยจนน่ากลัวขาดคิดมิถ ในที่สุดหล่อนก็ยืนเปลือยกายผ่านหลายกลั้วมเนื้อ ลูบมือลงไปตามตัว แต่เวลานั้นและลูกมือเนื้อบวมบูนหญิงสาวก็ถึงกับสะดุ้ง

วาเนินนี่ ป้าแฟนนี่ก็ระจิกที่หล่อนบังเอิญทำด้วยซ้ำหล่อนหนีไม่ทัน จึงต้องรับโทษด้วยการถูกล้างตัวไม่ขาดฟาดเข้าที่กันก็แข็งแรง

ตอนนี้มันยิ่งทั้งรอยบวมบูน และถูกแม่เพียงนิดก็เจ็บระบม

เธอเธอก็ค่อยๆ ถึงชุดชีร้อผุแสนสวยที่พับไว้กันหีบจากมาแขวนตรงหน้า ระหว่างจามน้ำจะได้มองเห็นไปอย่างมีความสุข หล่อนจามน้ำถูตัวจนผิวแดงแปลงปลั่งสะอาดตา และผ้ากับสบู่หอมก็อันเล็กน่าน้ำถูตัวหลงไหลกับกลิ่นหอ มจระจิก

จามน้ำเสร็จ หญิงสาวค่อยๆ สวมชุดสวยทับขึ้นในเก่าจนชุดที่ดัดนี้ใช้ได้หลายปีก่อน แต่ยามนี้วัยแรกรุ่นกำลังทำให้ร่างกายเธอเธอก็เจริญเติบโตผิดปกติ บริเวณตัวเสื้อจึงจางข้างกับ โดยเฉพาะบริเวณอกเสื้อถึงจนเห็นได้ชัด คงเสื้อสีเหลืองก็เช่นกัน ความที่ตัวเสื้อกับผิวยาวขนาดจึงดันเป็นพรจางจางบนเนื้อ ทนล้นจกมา

หากเมื่อแก้ไขอะไรไม่ได้ ประคบกับจนได้เวลา เธอเธอก็ยักไหล่ก่อนจะแปร่งผมนำขึ้นเงาสวยท่ามกลางแสงเทียน

จำได้ว่าบิดาภูมิใจผมสวยของหล่อนนักหนา ท่านเคยลูบอย่าง
เปลว ๆ เสร็จแล้วได้ถึงคนบิดาลูบผมมารดา ซึ่งมากกว่าครั้งเดียวทีละ
ลูบผมหล่อน พ่อมีอาการเหม่อลอย เผลอเขยื้อนกรรยาออกมา ก่อนจะ
สะบัดหน้าราวจะขับไล่ความเพ้อฝัน แล้วเบือนหน้าไปทางอื่นด้วยสายตา
ฝ้าฟางเพราะหยาดน้ำตา

เราเธอร์ปฏิบัติตามคำสั่งด้วยอาการขมขื่น เกลี้ยวรอบศีรษะ
แต่ปล่อยผมบางส่วนหลุดออกมารั้งด้านหลังล่าถอยบ้าง ช่างๆ บู๊บ้าง แล
ยุ่งบิดๆ ครั้นมองตนเองจากกระจกแฉกเป็นสี่เหลี่ยมซึ่งนำมาใช้เป็นกระจก
ส่องหน้า หลิงสาวก็พยักหน้ากับคนเฝ้าอย่างพิศพาใจ

ด้านนอก... หล่อนได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาในบ้านแล้ว เคลื่อนไหว
ไปรอบห้อง คิดตามด้วยเสียงใจแห้งๆ

หล่อนทราบทันทีว่าลูกกลับมาแล้ว จึงเดินข้ามผ้าห่มออกมา
ใช้จริงๆ ลูกจ๋าหันหน้าลงจุดไปปีนสู่บันไดใช้ไม้จิ้มไฟในคานึง
แล้วนำมาจุดต่อ ไปจุดติด เขาใจจิกครั้ง จิดใจเดียววันบุพรีก็ลอย
จ้อยจึงภายในห้อง

จวทัน ซิมมอนส์ เป็นตัวแทนของคนหมดกำลังใจตายยากใน
ชีวิต เขาไม่ใส่ใจต่อสิ่งใดมากมายนัก นอกเหนือจากคอยระแวดระวังเงิน
น้อยนิดที่มีอยู่ กับใช้ชีวิตอยู่กับภรรยาปากร้ายไปวันๆ หมดความอดาย
โยติกับสภาพการแต่งกายของตนเอง รวมทั้งรูปร่างหน้าตา ดังนั้นจึงไม่น่า
แปลกที่เสื้อผ้าของเขา มักจะมีคราบน้ำมันรับเขละ เล็บยาวมีแคชี่เล็บยี่สิบ
ฝั่งแน่น ใบหน้าแลดูแก่กว่าวัยทั้งที่อายุได้ห้าสิบ ดวงตาแห้งผากอย่างคน
หิวแต่ที่เร่ร่อนถึงความหวังในชีวิต สีน้าอมทุกข์คล้ายจะบอกถึงการที่ต้อง
ทนอยู่ภายใต้จำเริญภรรยาที่คอยจู้จี้ขี้บ่น ฝ่ายเมียเขาพยายามรักษาน้ำพระยา
นที่ดองกรำอยู่ในไร่ที่ไม่ค่อยจะให้ผลสมบูรณ์นัก ส่วนใบหน้านั้น ก็ย่นจน
แลเป็นรอยร่องลึก

เขาเผยหน้าขึ้นเพื่อจะเห็นหลานสาวในเสื้อผ้าสวยงามแลสวย
ละมุนตาพอเห็นหล่อน ใบหน้าเขาก็ปรากฏร่องรอยของความเจ็บปวดอย่าง

ใหม่บางอย่าง ก่อนจะเลิคนายไป เขาพูดนั้นบนเก้าอี้มีน้อยๆ

"เย็นนี้หลานดูสวยเป็นพิเศษ สงสัยเพราะการมาของวิลลี่กะมัง"
เขาเอ่ยถึงน้องชายป้าละไว้ซึ่งป้าเรียกสั้นๆ ว่าวิลลี่

"คะคุณลุง ป้าอนุญาตให้หนูสวมชุดนี้ได้"

เขาคุดไปป็นมือชิดคว้นแรงจนแก้มบวมลึกลึกชั่วครู่

"เรื่องนั้นไม่น่าแปลกใจ ป้าของเราคงพยายามเอาใจน้องชายเค้า
ทุกอย่างอยู่แล้วแม้ว่าวิลเลียมจะเป็นคนใจจืดก็ตาม ครึ่งหนึ่งเธอไปเยี่ยม
เขาลงนอนจน แต่เขาไม่ยอมพูดด้วย เพราะชายว่ามีญาติเป็นน้านบ้าน
นอก เดียวนี้เธอเลยไม่กล้าไปหา กลัวเขาจะโกรธ ก็แหละสิ...เขาขายแล้ว
นี่ มีเพื่อนฝูงผู้ลากมากดีเลยไม่ยอมรับเธอเป็นญาติพี่น้องด้วย"

๒

ป้าพูดถึงรูปร่างหน้าตาแล้ว วิลเลียม คอร์ทก็มีส่วนละม้ายคล้าย
คลึงพี่สาวอยู่มาก กระทั่งส่วนสูงก็เท่ากัน ซึ่งหมายความว่าเขาสูงกว่า
เธอเธอร์หนึ่งช่วงศิระเบเต็มๆ

แต่สำหรับความขี้ขลาดใหญ่แล้ว เขาจากไม่ขี้ขลาดเหมือนพี่สาว
เท่าที่ขี้ขลาดอยู่เพียงน้อยนั้นแหละ

หน้าเขากลมอูมมีใบมันจับหนา คางห้อยย้อยจนแทบจะมากจ
รวมกับคาง เขามีบุคลิกพิเศษอย่างหนึ่งคือ ริมฝีปากล่างมักมีน้ำลายเปื้อน
เยิ้มจนต้องคอยเอาผ้าเช็ด หน้าเข้บเกือบตลอดเวลา มีหน้าผากเวลาขยับปาก
เขาก็จะทำได้เสียงสูงดกมุกไปด้วย ราวกับจุมูกต่างหากที่เขาขยับไม่ใช่ปาก

จังหวะที่เขาจับมือเธอเธอร์แสดงการทักทาย เธอเธอร์สัมผัสว่า
มือเขานิ่มมาก และเมื่อเขาก้มจูบหลังมือ จะไรก็เ็นรู้ทำให้หญิงสาวขะ
บะขย่งหน้าอยู่

เสื้อผ้าที่เขาสวมใส่บอกถึงรสนิยมทรูทราจก็จริง ทว่ากิริยามารยาท
ของคนสวมจะขัดตาอยู่มาก เสื้อสูทสีเทา แต่กระบายลูกไม้สีเงินกรุยกราย
เสื้อเชิ้ตตัวในสีขาวและถุงน่องสีเดี่ยวกันดูจะบอกถึงความหยิ่งหยิ่งกรุย

กรายจากมือที่เรื้อรังพบกับใบหน้าแดงปลั่ง กางเกงที่รัดแน่นชวนจืดจืด เหมือนเจ้าตัวเน้นความเป็นชายที่ส่วนอื่นของร่างกาย

วิลเลียม คอร์ท จาจารย์รายเงินทอง แต่เธอเธอร์ไม่ค่อยชอบเขานัก

เขานั่งมีในรถม้าปิดประทุน มีม้าสีเทาเทียมสองตัว คนขับของเขาแต่งเครื่องแบบเจียมจ้อง เขาสั่งให้คนรถไปดูแลประทุนให้ม้าวิ่งเท่าที่สังเกตจากท่าทาง เธอเธอร์เชื่อว่าคนขับไม่ชอบใจนักที่ดั่งมาที่นี้เพราะแม้แต่ตัวเขาเองยังแค้นตัวดีกว่าเจ้าของและสมาชิกในบ้าน กระทั่งโรงนา ก็แทบจะไม่สัมผัสกับชีวิตของเขาอยู่แล้ว ทว่าแม้เขาจะพูดพิดคนขับก็ไม่ปริปากยอมไปดูแลม้าและรถแต่โดยดี

ป้าแฟนเธอร์พบพอกขาวเปิดหน้าผาก ด้วยร่างกายและศีรษะที่ใหญ่โต ประกอบกับชุดกระโปรงลงแป้งจนแข็ง มีผ้าคาดทับ ทำให้นางมองเหมือนเป็ดมปลากาบน้ำขนาดใหญ่

ปกติแล้วป้าแฟนนี้จะต่อต้านเสื้อผ้าตามสมัยนิยมมาก แต่ครั้งนี้นางช่วยสวมใส่ชุดลักษณะดังกล่าวก้าวเข้าห้องมา นางกลับตลึงใจอย่างขมไม่ขาดปาก เหมือนแม่ไก่กะพิกปีกไปรอบๆ ลูกเจี๊ยบเรียกว่าน้องชายทำอะไร นางลูกใจไประหมด

เธอเธอร์ยังไม่เคยเห็นป้าแสดงความรักใคร่ห่วงใยใครมากเท่านี้ วิลเลียมก็ดูจะพอใจที่พี่สาว มาคอยปรนนิบัติเขา เธอเธอใจทุกปีก้าว หญิงสาวไม่ใส่ใจการประคบประหม่อมของป้าสะได้ ไม่สนใจจะฟังการสนทนาของคนที่อยู่ กะทั้งถึงเวลาอาหารเย็นและการสนทนามีการช่วยลึงข้าวคราวจากทางลอนดอนนั้นต่างหาก หล่อนถึงตั้งใจฟังเพราะหวังว่าอาจทราบข่าวคราวของเพื่อน ๆ บ้าง

"นิปลิเยนแผ่นหนีไปแล้ว ตอนนี่ใคร ๆ ก็เชื่อว่าเขาคงกลับฝรั่งเศส หลังจากแคลฟายพิชียิปต์ นายพลเนลสันเสนอบทเรียนราคาแพงให้เขาดองจำไปนานชั่ววณะ คราวหลังจะได้คิด หน้าคิดหลังก่อนจะคิด มาดองกรกับราชินาวิของเร" วิลเลียม คอร์ทเหล้าอย่างเมามัน

ได้สักกี่น้ำ ไม่นานพวกมันก็ต้องกลับมาขังกลับวังจนขอความเมตตา
อยู่ดี”

เรทเธอร์ไม่รู้จักพวกแยงกี้หรืออเมริกันที่ไหนสักคน แต่อย่างน้อย
ก็นึกได้ว่าป่าสะไ้กับน้องชายหันไปรุ่มสับแยงกี้แทนที่จะเป็นโจร

ดังนั้นหญิงสาวจึงไม่ใส่ใจกับการสนทนา คราปใดที่พวกเขาไม่
ช่วยถึงสังคมลอนดอน และบรรพบุรุษของหล่อน หล่อนก็ไม่มีเหตุผลพอ
จะต้องสนใจ และปีนอาคารสูงย่ำมาถึงขั้วครกในสังคมลอนดอนหรือ
ได้เสียงเป็นปากเสียงแทนชาวโจรซะละก็ มีหวังว่าป่าสะไ้จะต้องหันตัว
มาเล่นงานหล่อนชนิดสาหัสเสียทีเสียทีเดียว

เรทเธอร์ปล่อยความคิดให้ล่องลอยไม่มีจุดหมาย นั่งนิ่งท่ามกลาง
การสนทนาของครุสจันสเมือนนานชั่วกัปก็ลี้ไป

ในที่สุดป่าแฟนนี่ก็ดึงเรทเธอร์จากโลกแห่งความเพ้อฝันด้วยการ
เขี่ยมือข้ามโต๊ะมาหยิบขนมปัง

เรทเธอร์สะดุ้งโริ่ง ยกมือลูบแขนบริเวณที่ถูกประทุษร้ายจนขึ้น
รอยแดงช้ำป้อยๆ เสงยหน้ามองป่า พยายามสกดกลิ่นน้ำคาวแห่งความเจ็บ
ปวดกะทันหัน

“ฉันถามแล้วว่าอยากไปสอนหนังสือที่โรงเรียนของเลดี้คาบอริ
เปล่า วิลลี่คิดว่าเขาอาจช่วยหางานให้แกได้” ป้าดาควัด

หญิงสาวแทบไม่เชื่อหูตัวเอง!

“อะไรนะคะ?”

วิลเลียมหัวเราะ และลือจอกาสจิบน้ำ

“ฉันรู้จักครูในโรงเรียนนั่นดี พวกเขากำลังต้องการครูสาวที่มีความ
รู้กิริยามารยาทดี ซึ่งฉันเชื่อว่าหนูเหมาะกะกับตำแหน่งนี้มาก นอกจากนี้หนู
ยังเคยผ่านการศึกษาในลอนดอนมาแล้ว ก็ยิ่งเป็นข้อได้เปรียบ” เขาจับ
น้ำลายจากริมฝีปากห้อยย้อยก่อนจะพูดต่อ “บางทีในอนาคตฉันอาจช่วย
จัดการให้หนูแต่งงานกับผู้ชายในตระกูลดีๆ ในเมืองหลวง สาวๆ สวยๆ
แบบนี้มาหมดตัวในท้องไร่ท้องนาที่น่าเสียดาย ซึ่งหากฉันจัดการแต่งงาน

ให้หนูได้ก็เท่ากับฉันเป็นฝ่ายจัดหาสินส่วนตัวให้หนูจำนวนหนึ่งพอหนูแต่งงานเรียบร้อยแล้วค่อยหามาชำระคืนฉัน ทำแบบนี้ก็เหมือนต้องใช้จ่ายเลือกน้อยแต่เราทั้งคู่ต่างได้ประโยชน์ หนูต้องการสินส่วนตัวซึ่งฉันพอจะมีให้หยิบยืมได้ ฉันเองก็จะได้ออกเบียดจากเงินที่หนูกู้ไป เรื่องแบบนี้เรารู้กันสองคนก็พอ ฉันเชื่อว่าหนูคงฉลาดพอจะออกจ่ายของเงินจากสามี ว่าไงจ๊ะ... ตำแหน่งงานกับเลดี้คานาบทนี้หนูสนใจมั๊ย”

เรทเธอร์ยังไม่แน่ใจเรื่องแผนแต่งงานของวิลเลียม คอรัท ทว่าพล่อนอยากไปจากป่าแห่งนี้ที่สุด แสนจะนำเบ๊อหน้อย และการได้ไปอยู่ใกล้สังคมลอนดอนที่เคยคุ้นก็นับว่าน่ายินดี

นี้ถ้าไม่เจ็บคันแบบอยู่ละก็ พล่อนคงคิดว่าตัวเองฝันไปแน่ๆ

“พูดสิหนู คกลงใจว่าไง” วิลเลียมถามซ้ำ

หญิงสาวแทบปิดความดีใจไว้ไม่อยู่ รีบกล่าวอย่างไม่ลังเล “คุณเมดดาหนูมากค่ะ หนูคกลงคานนั้นค่ะ”

วิลเลียมหัวเราะจิก “ต้องอย่างนั้นสิ ฉันรับรองว่าหนูจะไม่เสียใจ” เขาลูมือเข้าหากัน “เราจะได้พรุ่งนี้เราจะออกเดินทางไปลอนดอนกันฉันเองก็ทำงานดูแลร้านมาพักใหญ่แล้ว ต้องรีบไปดูลูกน้องหน่อย พรุ่งนี้เราจะเตรียมตัวกันมั๊ยจ๊ะ หนู?” วิลเลียมโหมกผ้าได้จุมก ก่อนจะแตะจับนํ้าลายจิก

“ทันค่ะ หนูจะเตรียมตัวให้พร้อมค่ะ”

“ดี...ดีมาก งั้นก็เป็นอันว่าคกลงคานนี้”

ระหว่างเก็บโต๊ะอาหารเย็น ความรู้สึกของเรทเธอร์แตกต่างจากที่เคยเป็นอย่างสิ้นเชิง เกิดความรู้สึกว่าอาหารมื้อนี้เป็นมื้อสุดท้าย จิกไม่ทนใจจะไปพันบ้านป่าแห่งนี้ พันจากวาทาขมขม และการทุบตีของนางหญิงสาวเก็บโต๊ะโดยไม่สนใจจะสนทนากับป่าละก็ได้ แม้นางจะกำลังมองอยู่คิดว่าตำแหน่งงานอะไรก็ได้ พล่อนก็ตั้งใจทำ อย่างน้อยก็คงคิดว่าอยู่รองรับความเครียดวราดแน่ๆ ดีไม่ดีกว่าพบใครสักคนเพื่อหาทรงใจด้วย

หล่อนไม่จำเป็นต้องเตรียมตัวมากมาย เพราะมีเสื้อผ้าเพียงชุดเดียวติดชุดสั้ยมพูนอกนั้นก็ติดชุดผ้าขี้ริ้ว พรุ่งนี้เช้าก็ต้องสวมชุดสั้ยมพูนอีก

หญิงสาวอดกายใจอาภรณ์ห่อหุ้มได้ผ้าห่มบนที่นอนง่าย ๆ สากระคายผิวเนื้อ ลมพัดเข้ามาแต่ละครั้งก็นำความหนาวเหน็บเข้ามาจนผ้าห่มไม่อาจให้ความอบอุ่นได้ คอนี้หญิงสาวมีความสุข มันถึงชีวิตใหม่ที่จะมีมา

บ่ายวันรุ่งขึ้น หล่อนเดินทางไปตามลอนกับวิลเลียม คอร์ทด้วยรถม้าของเขา หญิงสาวคิดว่าเป็นการเดินทางที่แสนสบาย ชวนเพลิดเพลินที่สุด ทั้งไรท์ห้องนางสองข้างทางเขียวชอุ่มทอดยาวไปไกล หล่อนไม่เห็นท้องทุ่งที่เคยผ่านครั้งลงพามาเมื่อสองปีก่อนเพราะคอนี้กำลังมุ่งลงได้เพื่อเข้าเมืองหลวงและสองข้างทางก็แลดูสวยงามชวนมองกว่าท้องทุ่งแห่งนี้ในภาค

ตลอดการเดินทาง วิลเลียมเอาใจใส่คอยชี้แจงเพื่อคุณอย่างดี จนเธอรู้ที่ที่เคยติดขัดไม่ชอบหน้าผอนคลายความระมัดระวังตัว เริ่มพูดคุยกับเขามากขึ้น ขนาดคุยกับเขาถึงเหตุการณ์ใหม่ๆ ล่าสุดของสังคมลอนดอน ทั้งระจำเรียงเมืองได้ยื่นเรื่องเล่าในราชสำนักจากเขา

ทว่าครั้งหนึ่ง เธอเธอร์เหลือบเห็นเขาจ้องมองหล่อนเขม็งด้วยสายตาแปลกประหลาดแบบที่หญิงสาวเดาไม่ถูกวิลเลียมรีบหลบตาไปมองที่อื่น เมื่อเห็นหล่อนจับสายตาได้

จิตใจสั่นๆ เธอเธอร์เกิดความประหลาดที่ต้องเดินทางตามลำพังไปลอนดอนกับเขา ซึ่งไม่ใช่ผู้ปกครองตามกฎหมาย เป็นเพียงญาติห่าง ๆ สายป้าสะได้เท่านั้น

แต่แล้วความติดขัดก็จางหายไป เมื่อคิดว่าวิลเลียมคงเพิ่งพิจารณาหล่อนเพราะครุ่นคิดวางแผนการเรียงแ่งงานที่เขาจะจัดหาให้หล่อนนั่นเอง

ค่ำแล้ว ช่วงที่ทั้งหมดมาถึงเขตชานกรุงลอนดอน การเดินทางทำให้เธอเธอร์เพลียและเมื่อขบคานเนื้อตัวจากที่ห้องถูกกระแ ทลอยู่ในรถเวลาเจอนนไม่เรียบ มีหลุมมีบ่อ หล่อนจึงโล่งอกเมื่อรถถึงร้านตัดเสื้อของวิลเลียมสักที